

LUKÁTS JÁNOS

A bánki tónál

Bánk, tó, egy helyben örök mozduló,
idő árjából fel-felbukkanó,
magad tükrében forgó végtelen,
emelj, taszíts – és játssz ma el velem.
Fél évszázadra futni hagytalak,
és benned él ezernyi mozdulat,
amely belőlem már rég elveszett,
tereld most vissza emlékeimet!
Tereld körém – ugyan! – a múltamat,
élők nevét s a hajdan voltakat,
ami megtartott s futni engedett,
ami megőrzött s már régen temet.
Dombok karéján úgy nézel körül,
hogy egy tó – tudod! - sosincs egyedül,
mert minden tó magában egy világ,
múltat, jövőt tenyéren hordoz át.
Hozd vissza most eltűnt világomat,
az ifjúságból, ami megmaradt,
a parti fűzre terült álmokat,
mosolyt és csendes hallgatást, sokat,
és incselkedjél, mint régen, velem,
érezzem langy hullámod képemen!
Múltam terítsd elébem, mint jövőt,
kavicsként szertesét dobált jövőt.

A gesztenye

Első voltam, mi még tavasszal
gyertyát gyújtottam fény gyanánt,
s telten hittel, zölddel, zamattal
lobogtam holt erdőkön át.

Száz óriás kitárt tenyérrel
a nap felé mutattam én,
rigót ringattam szenvedéllyel,
feszített vágy, fűtött remény.

S első vagyok, alighogy ősz van,
mint fáradt vándor: indulok,
elosztogattam mindent sorban,
most zárt tenyérrel koldulok.

Az üzenet palacka zárva
tüskés burokban készen áll,
lobbantsd ki lángod, rokkant lámpa,
ha jön tavasz még, rám talál!

A sárkány és György lovag

Erdőmből a keresztes had kiűzött,
hajtók verték fel barlang-csendemet,
szöktem kövek, szálltam sziklák között,
futásom végül hozzá vezetett...

Szisszent a kard, ficánkolt vad lovon,
mégis, mi rémített: a mellkereszt,
s mi felkeltette végképp undorom:
a szolgahad körben legénykedett

s gyáván mocskolt- védelmet tőle várva.
Ő rám rohant, és lángot fújtam én,
nyitott sisak villant meg szent fején,

s amint a dárdát tárt torkomba vágta,
és véremtől véres lett paripája:
sajnál, igen, sajnált! Láttam szemén!